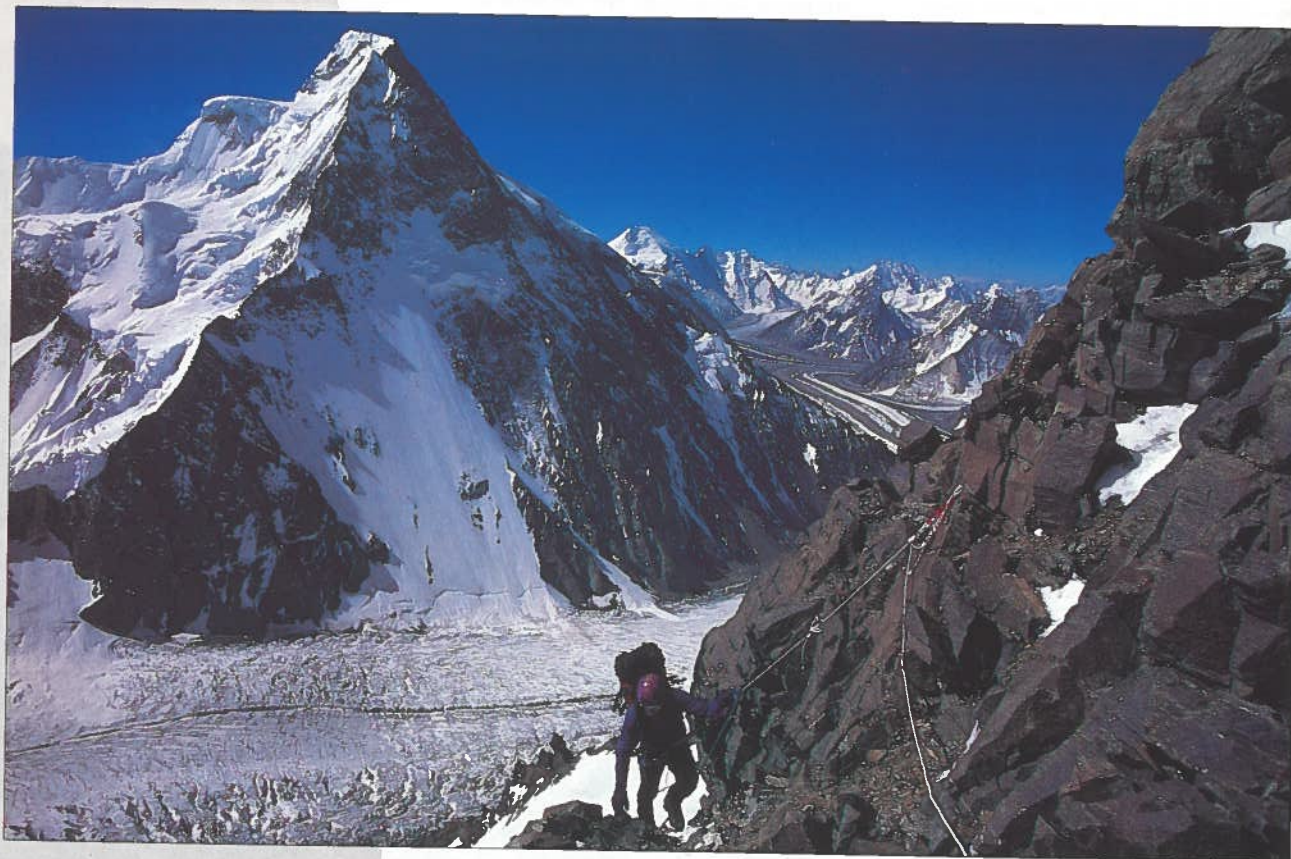

7-UP K2 EXPEDITION

Dagboekfragmenten van Thierry Schmitter

Het is al de zesde dag dat iedereen in het basis kamp (BC) gedwongen aanwezig is. De Pakistaanse radio van onze Liaison Officer meldt dat de helft van Pakistan onder water is gelopen door hevige regenval. Hier op 5000 m sneeuwt het elke dag waardoor je niet eens bij Advance Base Camp (ABC) kunt komen. De tijd wordt gedood met computerspelletjes, want met een Naar-expeditie is er altijd een 'batterij' computers mee, zodat bijna iedere deelnemer zijn eigen spelletjes kan spelen. De BC-bibliotheek bevat genoeg Panorama's, Klepzijkers en Haagse Harrie's om gevarieerde gespreksstof te stimuleren. Gefilosofeerd (serieuze gesprekken) wordt er alleen over vriendinnen, vrouwen en kinderen. Om de twee dagen wordt er een aanval gepleegd op het Spaanse of Amerikaanse hoofdkwartier. Uiteindelijk blijkt ons Basis Kamp het gezelligste van de Strip te zijn. De exclusiviteit van de '7 UP K2 Expedition' bestaat naast de gezelligheid uit een satelliet-telefoon. Vaak staan de andere expedities, terwijl het enorm sneeuwt, buiten in de rij om naar huis te kunnen bellen.

Op 24 mei is de tweede helft van het K2-team van Schiphol vertrokken naar Islamabad. Gelukkig is onze aankomsttijd tegelijk met de rustperiode van de wedstrijd Ajax - AC Milan (finale van de Champions League), anders waren wij nooit opgehaald door Ronald, Joost en Edmond. Wij zijn nog maar net aangekomen in ons hotel, de Pearl Continental, of zij rennen weer naar de TV-kamer, Ajax heeft namelijk net het winnende doelpunt gescoord. Nog voordat wij zelf iets hebben gepresteerd, wordt er al gefeest.

Een busrit van 600 km langs de Indus op de Karakorum Highway leidt ons in 18

uur naar Gilgit, een stad met vijftienduizend inwoners aan de rand van de Hunza. In Gilgit hebben wij de eer een polowedstrijd bij te wonen. Voor sommigen is polo de 'Ultimate game off the English Court'. In Pakistan is het naast cricket de nationale sport. In ieder geval is het heel indrukwekkend tien paarden alle richtingen te zien opsterven zonder dat er botsingen voorkomen en dat op een veld ter grootte van een half voetbalveld.

De busreis van Gilgit naar Skardu (160 km, 8 uur) is de gevaarlijkste trip die ik ooit als passagier in een bus heb meegemaakt. De weg slingert langs de kloven van de Indus, soms heel dicht, bij de bodem van de rivier en komt tevoorschijn bij de 30 km lange Skardu zandvlakte, een paar kilometers voor de hoofdstad van Baltistan.

Het K2-motel, waar veel bekende Himalayisten geslapen hebben voordat zij de Baltorogletscher opgingen, is ons hoofdkwartier voor drie dagen, om 290 Balti-dragers voor onze vijf ton materiaal te regelen. Alle tonnen worden omgepakt op het middenplein van het hotel tot één dragerslast van 25 kilo. Als apen achter een hekje staan hier alle aspirant-dragers, om als eerste aan de beurt te zijn voor een contract. Het had echt een koloniaal gezicht. Pas bij het afhalen van hun last in Askole, waar de trek begint, krijgen zij hun begeerde contract. De afstand van Skardu naar Askole (110 km) hebben we in dertien jeeps afgelegd. Voor de jaren zeventig moest deze afstand nog te voet worden afgelegd. Dit jaar kunnen de jeeps tot een paar kilometers voor Askole (2800 m) komen. De onverharde weg zorgt voor een zeer stoffige trip. De haarspeldbochten zijn zó scherp dat de jeeps twee keer moeten steken om de bocht door te komen. Op sommige stukken lijken de wielen boven de afgrond te hangen. Het is ongelooflijk met wat voor stuurmanskunst onze Baltichauffeurs de Toyota's 'veilig' langs deze kloven van de Braldu sturen.

1 juni, Askole: Beetje bij beetje komen achter de bosjes steeds meer dragers tevoorschijn. De grootste drukte ontstaat als de Sirdars en de Liaison Officer (LO) beginnen met het uitdelen van de contracten. De LO heeft een lijst namen die

hij afloopt. Iedere drager afzonderlijk moet tekenen of zijn vingerafdruk op een standaardformulier achterlaten. De Sirdar noteert het lastnummer dat bij elke drager hoort. En zo worden de hele ochtend lang, in het totaal 290 dragers aangenomen voor 10 gulden per dag.

Paju (3400m), net voor het begin van de Baltorogletscher, is het laatste kamp waar chapattis gebakken kunnen worden. 50 dragers, beladen met meel voor het bakken van de chapattis, gaan hier terug. Er wordt gedurende een hele dag gebakken voor de rest van de trek. Het vertrek van de dragers is iedere ochtend weer een spektakel op zich. De tonnen waar wij op zitten tijdens het ontbijt, worden letterlijk onder ons weg gerukt. Wanneer de Sirdars gecontroleerd hebben dat elke drager nog zijn complete

last heeft, rennen zij met z'n allen tegelijkertijd weg zoals bij de start van een marathon. De drager loopt gedurende een kwartier als een bezetene om vervolgens tien minuten op een steen uit te rusten. Ook als zij eerder weggaan, halen wij hen uiteindelijk toch in. Elke avond zie je blauwe plastic zeiltjes uitgezaaid over het kamp. Elke groepje dragers heeft een eigen zeiltje om onder te overnachten. Als expeditie ben je verplicht elke drager met vier vierkante meter zeil uit te rusten.

Eenmaal op de Baltoro, wordt de trek een achtbaan. Omhoog langs een ijstoren en naar beneden langs een spleet of gletschermeer. Het uitzicht op de Trango's, Masherbrum en de Mustagh tower breekt gelukkig de monotonie van de wandeling. Op Konkordia, komen we oog in oog met onze uiteindelijke droom: de K2. Zo imposant dat Broad Peak, Chogolisa en de andere Gasherbrum's niets meer voorstellen.

Op 7 juni zijn wij eindelijk op de Strip om ons basiskamp in te richten, hoogte: 4950 m aan de voet van de reus. Het betalen van de dragers is een ceremonie op zich. Zij gaan nog dezelfde dag terug naar Konkordia.

Boven
De trotse beklimmers van de K2: Mehrban Shah, Ronald Naar, Hans van der Meulen en Rajab Shah.

Onder
De topopbouw van de K2 met de route boven kamp III op 7350 meter hoogte, gezien vanaf Windy Gap.

De Spanjaarden zijn hier al een week maar zij willen een andere route op de K2 beklimmen. Wij zijn de eerste voor de Abruzzigraat. Dat wil zeggen dat we alle vaste touwen van de jaren daarvoor moeten controleren en zo nodig moeten vervangen. Twee dagen neemt het in beslag om het kamp in te richten inclusief zonnepanelen en generatoren. Daarna kunnen wij eindelijk aan het klimmen denken.

Op 13 juni slapen wij voor de eerste keer in Kamp I (5950m). Met twee tenten kunnen er maximaal zes man slapen. Met behulp van onze hoogtedragers kan in een paar dagen al veel materiaal en proviand naar Kamp I vervoerd worden. Op 17 juni bereiken Edmond, Ronald en ik Kamp II (6600m). Het terrein tussen kamp I en II is te vergelijken met de Matterhorn noordwand; verse sneeuw op losse rots. Niet te moeilijk maar zeer vermoeiend voor de zenuwen, vooral als je

moet voorklimmen en niet op de bestaande vaste touwen kunt rekenen. Een zeer steile traverse op dun ijs wordt door Ronald zelfs 'de Hinterstoiser traverse' gedoopt. Een dag later wordt deze lastig passage omzeild door de 'Schmitter direct'. De House Kamin, een twintig meter hoge ijs gully, blijkt uiteindelijk een makkie. Edmond heeft alles vastgelegd op video. In totaal hebben wij ongeveer 600 meter vaste touwen aangelegd en wat standplaatsen versterkt tussen

Advance Base Kamp en Kamp II. De volgende dag zijn Cas, Wilco en Hans aan de beurt om Kamp II in te richten en nog wat materiaal daar naartoe te brengen. Om 10 uur horen wij door de portofoon dat Wilco een steen op zijn hoofd heeft gekregen en dat hij niet meer verder kan. Hij heeft een diepe snee boven zijn wenkbrauw. Door de radio probeert onze arts 'Huls' een diagnose te maken. Hij krijgt wat pijnstillers toegediend. Met pijn en moeite komt het drietal 10 uur

later in ABC aan, waar zij opgevangen worden door onze artsen. In BC wordt elk radio-contact met spanning gevolgd. Wilco heeft veel bloed verloren en is erg zwak. Het is een wonder dat hij nog op eigen benen naar beneden is gekomen. De volgende dag wordt Wilco op een slee naar BC gebracht in een complete white out. De uiteindelijke diagnose van Huls is heel ernstig: een open fractuur van zijn linker bovenarm en een oogkas fractuur. Het is

een ongelooflijke psychologische klap voor Wilco. Meer dan een jaar voorbereiding voor zo'n droom in een keer weggevaagd tot een nachtmerrie.

De volgende zes dagen is de eerste slechte weer periode van onze expeditie. Elke dag hetzelfde programma: ontbijt: 7.00, koffie: 10.00, lunch: 12.30, borrel: 16.00, avondeten: 18.00, en tussendoor computerspelletjes, lezen, kletsen, filosoferen, Wilco oppeppen.

25 juni: eindelijk wat actie, er wordt weer op de berg gewerkt. In twee teams wordt Kamp II geïnstalleerd en bevoorrad met eten, nieuwe touwen voor het traject naar Kamp III. Het hakken van twee platforms voor onze tenten in de rots en het ijs van Kamp II, kost Edmond en Hans een hele dag! Op het moment dat het tweede team (Cas, Ronald en ik) in Kamp II aankomt, ontmoeten wij Edmond kreunend van de pijn. Hij zegt dat hij gevallen is en heel veel pijn in zijn schouder heeft. Nee toch, eerst Wilco, en nu Edmond getroffen door een steen. Wij hebben echt geen geluk. Voor de video is het nog erger dan voor het klimteam; Joost heeft nu geen cameramannen meer voor op de berg en wij zijn maar met vier klimmers over. Dat betekent dat wij nog harder zullen moeten werken en dat de rustperiodes korter zullen zijn.

Op 30 juni bereiken Cas, Ronald en ik 7000 m. Door het weer zijn wij gedwongen om direct weer naar beneden te gaan. Het terrein tussen Kamp II en III tot op de 'black pyramide' blijkt nog moeilijker dan tussen de kampen I en II. Vierdegraads passages zijn geen uitzondering meer en aangezien wij de eersten zijn op de route, moeten ze echt voorgelommen worden.

Er zijn zo veel oude touwen dat je soms meer aan het wegsnijden bent dan nieuwe touwen aan het aanleggen. Aan de ene kant heel spannend maar aan de andere kant ook zeer tijdrovend en zowel fysiek als mentaal uitputtend. De andere expeditie, zoals die van de Amerikanen, zijn niet in staat om een steentje bij te dragen bij het aanleggen van vaste touwen. Zij leveren hun touwen in en wij fixeren ze. De planning was om op 1 juli Kamp III te hebben ingericht.

Ochtendgloren op de K2. Mehrban Shah, Hans van der Meulen en Rajab Shah sporen in de richting van de K2. Op deze plaats zouden vier weken later zeven collega-klimmers omkomen.

Na een paar dagen rusten in BC is het zover. Met Ronald en Hans bereik ik na twee dagen werken Kamp III op 7250 m. We laten een tent, zuurstoffles en wat eten achter daarna gaan wij zo snel mogelijk weer naar beneden. Ik heb al de hele dag koude voeten; met de spindrift en de kniediepe sneeuw boven op de schouder van de berg, was ik duidelijk niet voldoende warm gekleed. Als de sneeuw zo blijft tot de top dan maken wij geen schijn van kans.

Nadat Cas met een paar hoogtedragers Kamp III heeft bevoorradat zal de volgende keer dat wij omhoog gaan, een top poging zijn. Hans en ik willen de eerste poging zonder zuurstof doen. De reden daarvoor is voor mij gewoon simpel: Ik heb nog nooit een 8000'er geklommen en wil echt voelen hoe het is om op je eigen kracht boven de doden-grens te klimmen. Je kan het vergelijken met een sportklimmer die zijn eerste 7b verkracht

door direct aan de haak te rukken in plaats van eerst eens proberen om het vrij te klimmen. Ik denk zelf dat ik ook de tweede poging zonder zuurstof zou willen doen. Het is niet dat een poging met zuurstof minder respectabel is, het is gewoon een persoonlijke keus.

12 juli beginnen Ronald, Hans, Radjab en Merban, onze twee sterkste hoogtedragers en ik aan de eerste top poging. Wij kiezen voor een langzame benadering, dat wil zeggen dat wij geen kampen zullen overslaan zodat we niet volkomen uitgeput in Kamp IV aankomen. Op 16 juli 's avonds hebben wij Kamp IV op de schouder van de K2, op ongeveer 7800 m geïnstalleerd. Vanaf dit punt kunnen we voor het eerst de top-piramide zien. De beroemde passage 'de flessehals', waar altijd heel veel ongelukken gebeurd zijn, is adembenemend. Het weer is ongelooflijk, in ons ondergoed zetten wij twee tenten op en profiteren van de laat-

ste zonnestralen. Er is geen zuchtje wind. We hebben de wekker op 1 uur gezet zodat we ongeveer om 3 uur weg kunnen gaan.

Op die hoogte verdwijnt de eetlust volledig, je moet jezelf dan dwingen om iets te eten. Ook al heb je het gevoel dat je over je nek gaat. Pas dan heb je genoeg gegeten. Hans en de twee hoogtedragers gaan als eerste weg. Ronald is nog bezig met zijn zuurstoffles en ik ben nog aan het rotzooien met mijn neopreen overschoen. Het is de eerste keer dat ik mijn donsjack, wanten en bivakmuts aantrek. Door de lompeheid van de wanten, die te groot zijn, kan ik nauwelijks mijn pickel en skistok vasthouden. De bivakmuts knelt onder mijn kin en de mouwen van mijn donsjack zijn te kort. Dit hele gedoe met materiaal irriteert mij mateloos; op die hoogte is het helemaal uitputtend. Een bloedneus bekroont de irritatie. Ik loop wel door maar voel mij zwak in mijn benen.

De zonsopgang is magisch. Net zoals in een vliegtuig. Het adembenemend landschap helpt mij een beetje mijn problemen te vergeten. Bergen tot de horizon en in alle richtingen, ongelooflijk. Onder de flessehals rond de 8000 m stop ik om wat te eten. De anderen zijn al ver vooruit. Ik ontdek dan dat ik niet eens tochtenvoer bij mij heb. Ronald heeft ook niets voor mij. Ik begrijp niet hoe ik zo slordig heb kunnen zijn. Ik voel mij zo zwak dat er maar één oplossing over is: omkeren. Zo dicht bij het doel, maar er zit niets anders op. Hans en Ronald kunnen doorlopen zonder te eten maar ik niet. Het is een gedeelte van hun ervaring op die hoogte, die ervoor zorgt dat dit soort slordigheden bij hen niet voorkomt. Ik begin pas net. Vanaf Kamp IV zie ik ze wel doorgaan, maar heel langzaam. De sneeuw is zo diep daar, boven de flessehals, dat zij soms in de sneeuw moeten kruipen met zwembewegingen om een loopgraaf te maken. Alle steile stukken worden met vaste touwen gefixeerd om de afdaling veilig te maken. Om 18.15 zijn zij eindelijk op de top van de K2. Wat een doorzettingsvermogen! Stand by in Kamp II wacht ik een beetje angstig op het moment dat zij weer terug in Kamp IV zijn. Pas om 23.30 kan ik gerustgesteld in slaap vallen. De expeditie '7-UP K2 EXPEDITION' is geslaagd en gezond teruggekeerd.

Boven
Thierry Schmitter in House's Chimney, de sleutelpassage van de Abruzzigraat.
Onder
Hans van der Meulen spreidend in Houses Chimney